

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMÂNĂ DE ALBA IULIA ȘI SIBIU

PREȚUL INSERTIUNILOR:

Un cm² 60 bani pentru odată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător. Insertiunile se adresează ADMINISTRATIEI Telegrafului Român, Sibiu, strada 1 Mai nr. 35

ARTICOLELE ȘI CORESPONDENȚA

se adresează REDACȚIEI Telegrafului Român, Sibiu, strada 1 Mai nr. 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză.

ABONAMENTUL:

Pe un an: 24 lei
Pe 6 luni: 12 lei
Pe 3 luni: 6 lei

Credința noastră

1. Legea lui Hristos

Doresc ca prin aceste rânduri și altele ce se vor tipări — să stau de vorbă, de la inimă la inimă, cu credincioșii de pe aceste plaiuri. Să stau de vorbă în reculegere și rugăciune — despre „credința noastră”. Adică, nu despre ceva necunoscut, despre care auzim acum, ci despre credința în care trăim, pe care o cunoaștem, pe care o iubim. Ea e credința noastră, a ierarhilor, preoților și credincioșilor. Ea e a tuturor credincioșilor români, care au crezut în trecut și cred astăzi în Iisus Hristos, în Evanghelia Lui cea sfântă, în Biserica dreptmăritoare a lui Hristos Domnul.

E credința noastră — pentru că am primit-o de la Sfântul Apostol Andrei și de la ucenicii Sfinților Apostoli. Ea a venit din Răsărit, de la Ierusalim, unde a propovăduit Iisus Hristos, din Asia Mică, din Sudul Dunării — unde s-a răspândit prin propovăduirea Sf. Ap. Pavel și altor Sf. Apostoli. Așa că credința noastră e apa cea curată, apa vie, care izvorăște din Iisus Hristos și din care toți cei ce se împărtășesc dobândesc viața veșnică. Această credință au primit-o în inima lor strămoșii noștri în sec. II—IV și așa s-a legat de sufletul poporului român, încât — cu vremea — a primit numele de lege românească.

E, deci, credința noastră — pentru că e credința moșilor și strămoșilor noștri, care secole întregi au trăit în această credință. Ea le-a fost sprijin în necazuri, lumină în încercări, izvor de bucurie, de biruință. Ea ne-a ajutat să fim toți una, deși eram împărțiți în trei „țări”, ne-a dat cele dintii cărți scrise și tipărite în limba română, cele dintii școli românești, începuturile artei și literaturii române. Ea a fost alături de poporul nostru în toate împrejurările, în lupta lui pentru unitate, pentru libertate, dreptate socială și progres.

Noi fim la această credință, ca la o comoară neprețuită, pentru că ea e dată de Iisus Hristos și răspândită de Sfinții Apostoli și de ucenicii lor, pentru că ea e o moștenire, o zestre scumpă, lăsată nouă de strămoși. Ea este Evanghelia lui Hristos trăită de înaintașii noștri, e legea în sufletită de Duhul lui Hristos, e legea în care bate sufletul strămoșilor, sufletul acestui pământ. De aceea o simțim „a noastră”, împletită deplin cu sufletul nostru, eu viața noastră.

Dar ca legea lui Hristos, legea strămoșească, să fie cu adevărat a noastră, nu e destul s-o primim de la strămoși, de la părinți, ci e nevoie ca fiecare credincios să o cunoască bine, să o iubească, să tră-

iască după îndrumările ei, după rânduiele ei, după învățăturile ei. Așa cum se aprinde flacăra din altă flăcără, așa înaintașii noștri ne-au transmis flacăra credinței, dar această flăcără noi înșine trebuie să o îngrijim, să facem ca ea să ne aprindă toată ființa și să devină izvor de lumină, de mîntuire, de viață nouă.

Acesta e motivul pentru care îndrăznesc aici să stau de vorbă cu credincioșii des-

pre credința noastră, a tuturor celor ce fim de legea strămoșească: să pășim pe urmele lui Hristos, pe urmele Sfinților Apostoli, pe urmele înaintașilor noștri, să ne cunoaștem legea, să o trăim, și trăind-o să fim lucrători la înnoirea continuă a vieții noastre, la mersul înainte al poporului nostru, al omenirii. Căci credința noastră, deși e veche, e totuși — ca legea lui Hristos, cel veșnic viu — mereu izvor de înnoire și ne ajută să fim oameni noi în vremuri noi.

† NICOLAE

Mitropolitul Ardealului

An nou — făptură nouă

Ne aflăm la început de an nou, cînd fiecare om cuminte își face o scurtă dare de seamă în fața conștiinței sale, asupra drumului parcurs într-un an de zile, cu umbrele și luminile lui, și, trăgînd concluziile sau învățămintele cuvenite, privește încrezător înainte spre a urca pe noi trepte, pe noi scări ale împlinirii vieții sale.

Acest apus și, în același timp, răsărit de nou an pune probleme de conștiință în primul rînd creștinului, credinciosului Bisericii noastre. Pe noi, cei ce mărturisim pe Mîntuitorul nostru Iisus Hristos după Legea strămoșească, înnoirea anului ne cheamă parcă mai insistent ca oricînd la înnoirea făpturii noastre. „Făptura cea nouă”, despre care Sf. Apostol Pavel ne vorbește de atîtea ori (Gal. 6, 15; Ef. 4, 24) — ca fiind supremul scop pe care trebuie să-l urmărim ca creștini adevărați — acum, la început de cărare nouă, ne îmbie mai stăruitor s-o împlinim în ființa noastră.

„Venind El însuși — Iisus —, a adus cu Sine înnoirea întregii lumi”, spune Sf. Irineu. De aceea, semnificativ este și faptul că ieșirea Mîntuitorului la propovăduire pare a fi coincis, într-o oarecare măsură, după cronologia noastră de astăzi, cu început de an nou, lucru pe care ni-l amintește Evanghelia rînduită a se citi în Duminica după Botezul Domnului (Matei 4, 12—17). Nu fără tîlc apoi, luna ianuarie, din punctul vedere al Bisericii noastre, este luna marilor dascăli și Părinți ai Ortodoxiei: Sf. Vasile cel Mare, Sf. Ioan Gură de Aur, Sf. Grigorie al Nisei, Sf. Teodosie cel Mare, Sf. Antonie cel Mare, Sf. Atanasie și Chiril al Alexandriei ș. a.

Făptura cea nouă este, în primul rînd, „îmbrăcată în Iisus Hristos” (Gal. 3, 27), adică trebuie să poarte mereu în sine veșmintele luminate ale virtuților, care străluceau atît de puternic în făptura divin-umană a lui Iisus-Hristos; veșmintul dragostei de Dumnezeu și de oameni, veșmintul dreptății, al cinstei, al blîndeții, al muncii cinstită și ziditoare, al păcii, al jertfelniciei etc. În această privință făptura cea nouă urmează continuu îndemnul Sf. Ignatie Teoforul, care ne spune: „Îndepărtati aluatul cel rău, învechit și acrit, și pfa-ceți-vă în aluat nou, care este Iisus Hristos”.

Făptura cea nouă, tot după cuvîntul Sf. Apostol Pavel, se străduiește „pururea spre lucrul cel bun” (Gal. 4, 18). De aceea, această făptură este sămînța căzută în pămîntul cel bun din Pilda semănătorului, care aduce roadă însușită și înmiată. Prin această roadă, ea este izvor de bucurie pentru cei din jurul său. Desigur nu prin glume găunoase, ci prin sfaturi, povești și fapte de ajutorare.

Făptura cea nouă nu trăiește, nu poate trăi numai pentru sine, pentru interesele sale înguste,

pentru pîntecul său, ci ea se revarsă mereu în afară în acte de dăruire și zidire omenească, împlinindu-și cu conștiințozitate îndatoririle sale, lucrînd „ca pentru Domnul, nu ca pentru oameni” (Col. 3, 23).

Cel ce caută să se înnoiască mereu în Iisus Hristos știe, tot după îndemn apostolesc, că are obligația de a „purta sarcinile” care îi revin. Mai știe de asemenea că fiecare din noi avem obligația de-a purta în lume o anumită povară, potrivit cu puterea și capacitatea fiecăruia, că este un păcat de neiertat, ba chiar o crimă faptul de-a căuta să te strecorei prin viață fără osteneală, fără sudoare, numai consumînd și nimic dînd sau puțin dînd. Cel ce caută să-și înnoiască făptura sa lăuntrică, știe că marele car al vieții trebuie împins înainte, de toate generațiile, spre noi zări de lumină, progres și bucurie, așa cum și înaintașii noștri l-au adus pînă în punctul din care l-am preluat noi.

Ca unul care are conștiința că sîntem numai niște călători vremelnici pe plaiurile minunatei noastre planete, care este Pămîntul, că „nu avem aici cetate stătătoare, ci o căutăm pe cea care va să fie” (Evrei 13, 14), omul cel nou sau făptura cea nouă, despre care ne grăiește Sf. Apostol Pavel, nu se leagă cu tot dinadinsul de bunurile pămîntești, deoarece nu le consideră niciodată scopuri, idealuri, ci simple mijloace pentru realizarea unor idealuri mai înalte, de desăvîrșire a ființei sale, de creație, de înfăptuire a cît mai multe lucruri de zidire, a cît mai multe fapte de omenie. Așa se face că în fața vieții, cu toate laturile ei, în fața durerii, în fața bucuriei, în fața raului, în fața semenului, în fața oricărui popor și a oricărei probleme care poate să se ivească în cale, făptura cea nouă vede, cugetă, voiește și lucrează ca Iisus Hristos pe care îl urmează.

Aceasta și pentru că cel ce-și pune cu toată seriozitatea problema înnoirii făpturii sale știe că pașii săi, viața sa întregă se desfășoară sub privirile permanent treze, atotpătrunzătoare și atotștiutoare ale lui Dumnezeu. De aceea el își cîntărește, își controlează mereu fiecare gînd, fiecare vorbă, fiecare gest, fiecare privire, fiecare faptă, amintindu-și în această privință și de sfaturile Sf. Ioan Gură de Aur, care zice: „Nu-ți este îngăduit, iubite, să trăiești în nepăsare! Pune-ți legi și îndreptare, ca să săvîrșești toate faptele tale așa cum trebuie! Fii cu luare aminte și pază chiar față de faptele pe care le socotești indiferente”.

Făptura cea nouă, mai presus de toate, gîndește și acționează nu pentru vreo răsplată oarecare, ci dintr-o curată și fierbinte dragoste de Dumnezeu, așa cum un copil caută să facă numai bucurii părinților săi din dragostea pe care le-o poartă.

(Continuare în pag. 3)

Botezul Domnului

Sfânta noastră Biserică, potrivit tradiției moștenite din primele veacuri creștine, a orînduit ca sărbătoarea Botezului Domnului să se prăznuiască în ziua de 6 ianuarie, iar începutul tinerii acestei sărbători, ce face parte din cele douăsprezece praznice împărătești, datează cel puțin din veacul al III-lea, dacă nu chiar mai dinainte. În legătură cu această sărbătoare, instituită în amintirea Botezului pe care Domnul Iisus Hristos l-a primit în Iordan, de la Ioan, mai înainte de a păși în activitatea Sa publică, amintim faptul că deodată cu ea, pînă pe la mijlocul veacului al IV-lea, se prăznuia în Răsărit și Nașterea Domnului. Prăznuirea Nașterii Domnului la 25 decembrie, în Biserica răsăriteană, s-a generalizat abia la sfîrșitul veacului al IV-lea, căci fericitul Ioan Cassian, care a trăit în acest veac, ne spune că, pe vremea sa, toate provinciile Egiptului prăznuiau deodată, la 6 ianuarie, atât Nașterea, cît și Botezul Domnului.

Faptul istoric al Botezului Domnului în Iordan, e redat de către primele trei evanghelii (Matei 3, 13—17; Marcu 1, 9—11; Luca 3, 21—22), iar evanghelia lui Ioan reproduce, în legătură cu Botezul Domnului, mărturia Sf. Ioan Botezătorul despre pogorîrea Duhului Sfînt în chip de porumb, asupra Lui Iisus Hristos (Ioan 1, 32—34). După relatările evangheliilor, Botezul Domnului s-a petrecut astfel:

Din încredințarea Duhului Sfînt, Sf. Ioan Botezătorul a ieșit lîngă rîul Iordanului, chemînd poporul să se boteze cu apă, deci să primească botezul pocăinței, spre iertarea păcatelor. Acesta era însă un botez simbolic, fapt recunoscut de însuși Ioan Botezătorul, care, pentru ca poporul să nu-l confunde cu Hristos pe care îl așteptau, îi lămu-

rește pe cei ce veneau să primească botezul său, prin următoarele cuvinte: „Eu vă botez cu apă, dar vine cel mai tare decît mine, căruia eu nu sînt vrednic să-i dezleg cureaua încălțămintelor lui. Acela vă va boteza cu Duh Sfînt și cu foc” (Luca 3, 16). Cei ce se botezau cu acest botez, își luau angajamentul să nu mai păcătuiască, dar el n-avea puterea de a ierta păcatele. Așa dar, numele de botezul pocăinței „întru iertarea păcatelor” trebuie înțeles în sensul că toți cei ce se botezau cu acest botez făceau pocăință, schimbîndu-și viața de mai înainte, spre a primi astfel, din partea Domnului, iertarea păcatelor.

Sf. Ioan a început a boteza în anul al 15-lea al domniei împăratului roman Tiberiu, în care timp, procurator al Iudeei era Pontiu Pilat, iar tetrarh Irod, fiul lui Irod cel mare. Mîntuitorul Hristos n-avea nevoie de acest botez, la care erau chemați numai cei ce se hotărâu să se pocăiască, primindu-l ca pe o dovadă de sinceritate a hotărîrii lor, dar supunîndu-se acestui botez, a voit, pe de o parte, să confirme El însuși misiunea Sf. Ioan Botezătorul de înaintemergător al Său, iar pe de altă parte, a voit ca prin el să sfințească natura apelor pentru sfințirea oamenilor, deschizînd astfel ușa spre botezul Noului Testament, din apă și din Duh (Ioan 3, 3—5). Cu toate că Sf. Ioan Botezătorul nu-l văzuse pe Iisus niciodată, Duhul Sfînt i-a descoperit că El este Mesia, de aceea, cînd Mîntuitorul i-a cerut să-l boteze, acesta a zis către Domnul: „Eu am trebuință să mă botez de la tine și tu vii la mine?” Domnul însă i-a răspuns: „Lasă acum, căci așa se cade să plinim toată dreptatea” (Matei 3, 14—15). Abia atunci îndrăznește Sf. Ioan să împlinească dorința

Mîntuitorului și astfel îl botează. Și ieșind Iisus din apă, îndată s-au deschis cerurile, Duhul Sfînt s-a pogorît peste El în chip de porumb și glas din cer s-a auzit zicînd: „Acesta este Fiul meu cel iubit, întru care bine am voit” (Matei 3, 16—17; Marcu 1, 10—11; Luca 3, 21—22; Ioan 1, 33).

Praznicului Botezului Domnului i se mai spune și arătarea Domnului. Precum ne învață numeroși Sfinți Părinți, acest nume i s-a dat deoarece, cu ocazia Botezului Domnului de către Sf. Ioan, Iisus Hristos a fost arătat lumii ca Fiul lui Dumnezeu prin coborîrea Duhului Sfînt în chip de porumb asupra Lui, ca și prin glasul Tatălui ceresc care l-a mărturisit lumii ca pe Fiul Său cel iubit, întru care bine a voit.

Dar această sărbătoare mai poartă și numele de ziua luminării sau ziua luminilor. Acest nume i s-a dat, deoarece în antichitatea creștină, mulți dintre cei ce se pregăteau pentru botez (catehumeni) primeau botezul în această zi de prăznuire a Botezului Domnului. Și întrucît botezul se numea lumină, iar cei botezați se numeau „cei luminați”, această lumină a botezului pe plan spiritual era însoțită de aprinderea multor luminări în biserică, unde se făcea botezul, luminări ce simbolizau lumina lui Hristos care luminează pe cei botezați. Din acest motiv, în vechile cărți bisericesti de cult, Duminică dinaintea Botezului Domnului se numea Duminică înaintea luminării, iar cea de după Botezul Domnului, Duminică după luminare.

În amintirea Botezului Domnului, din vremuri străvechi, în bisericile creștine, încă în ajunul Botezului, se făcea slujba sfințirii celei mari a apei, iar preoții, cu crucea în mînă, vizitau casele credincioșilor, cîntînd troparul și condacul praznicului Botezului: „În Iordan botezîndu-Te, Tu, Doamne...” și „Arătat-Te-ai astăzi lumii și lumina Ta, Doamne, s-a însemnat peste noi...”, stropind cu apa sfințită pe credincioși și casele acestora. Despre puterea miraculoasă a acestei apei, care se sfințește și în ziua praznicului, după Sfînta Liturghie, Sf. Ioan Gură de Aur spune următoarele: „Aici se întîmplă o minune, deoarece apa ce se scoate astăzi, nu se strică, ci se ține un an întreg, și adeseori doi și trei ani dupăolaltă, fiind întocmai ca și cea proaspătă, scoasă din fîntînă”.

Prin slujbele dumnezeiești și rînduielele împreunate cu praznicul Botezului, Sfînta noastră Biserică întărește credința creștinilor în Dumnezeu cel unul în Treime, care s-a arătat astfel la Botezul Domnului, în rîul Iordanului, prin aceasta înfrîngînd pentru toate timpurile rătăcirile care negau treimea persoanelor, precum și pe cele care tăgăduiau adevărata întrupare a Domnului, susținînd că Iisus Hristos n-a avut decît trup aparent, nu real.

Dar în legătură cu Botezul Domnului în rîul Iordanului, în veacurile din urmă, s-au ivit între o parte dintre creștini anumite învățături greșite. Astfel, împotriva unor dovezi scripturistice de nedezmînt, și nevoind să se înțeleagă caracterul simbolic al botezului lui Ioan, de asemenea înțelegînd greșit cele ce se spun în evanghelia lui Ioan: „Rabi, cel ce era cu tine dincolo de Iordan, pentru care tu ai mărturisit, iată botează și toți merg către el” (Ioan 3, 26) și: „Deci cum a înțeles Domnul că au auzit fariseii că Iisus botează și face mai mulți ucenici decît Ioan (deși Iisus însuși nu boteza, ci ucenicii lui), a lăsat Iudeea și s-a dus în Galilea” (Ioan 4, 1—3), se confundă și identifică botezul lui Ioan cu botezul creștin. Se susține că întrucît îndată după ce Iisus s-a botezat, a început să boteze și el, făcînd mai mulți ucenici decît Ioan, botezul creștin și botezul lui Ioan sînt unul și același lucru, deci nu este deosebire între ele.

Dar dacă citim cu atenție cele ce se cuprind în sfințele Evanghelii, ca și în Faptele Apostolilor în legătură cu botezul, ajungem la următoarele concluzii:

1. Mîntuitorul Iisus Hristos n-a botezat personal cu nici un fel de botez, ci au botezat numai ucenicii Lui (Ioan 4, 2).

2. Botezul cu care botezau ucenicii Săi era același botez cu care boteza Sf. Ioan, deoarece unii dintre ei fuseseră mai înainte ucenici ai lui Ioan (Ioan 1, 35—42). În acea vreme, botezul creștin nici nu era instituit.

3. Mîntuitorul Iisus Hristos nu putea ridica botezul lui Ioan la rangul de botez creștin, deoarece acesta era numai un botez simbolic, care prefigura botezul creștin, fără însă a avea efectul iertării păcatelor. Deosebirea dintre cele două botezuri

Pr. F. Costea

(Continuare în pag. 4)

Sfînta Liturghie arhierescă la Blaj

Continuînd firul unui bun început făcut în primul an de arhipăstorie, Înalt Prea Sfințitul nostru Mitropolit Nicolae al Ardealului a purces vineri, 26 decembrie 1969, a doua zi de Crăciun, la Blaj, istoricul orașel de pe valea Tîrnavelor, pentru a săvîrși Sf. Liturghie în Catedrala Sf. Treime de aici. A fost însoțit de la Sibiu de Prea Sfințitul Visarion Rășnăreanu, episcop-vicear la Mitropolia Ardealului, P. C. prot. Tr. Belășcu, vicar arhiepiscopesc, P. C. pr. F. Costea, secretar arhiepiscopesc, și de P. C. diaconi I. Bolog și C. Voicu.

Cuvîntul de „bun venit” a fost rostit de P. C. pr. A. Teodorescu, la care a răspuns I. P. S. Mitropolit Nicolae, dînd expresie bucuriei de-a întîlni și în acest an pe preoții și credincioșii din Blaj și împrejurimi, strîns uniți în jurul Bisericii și al credinței străbune.

Sf. Liturghie arhierescă s-a săvîrșit în prezența unui număr însemnat de credincioși, care au făcut măreața Catedrală neîncăpătoare. La timpul potrivit din cadrul Liturghiei a fost hirotonit întru preot C. diac. I. Gîrlonța.

După Sf. Liturghie, începutul cuvîntărilor îl face P. C. pr. A. Teodorescu, care, în numele preoților și credincioșilor din Blaj și din jur, aduce mulțumită lui Dumnezeu că i-a învrednicit să fie și în acest an în jurul Înaltilor Ierarhi, rugîndu-se împreună și trăind clipe de neuitat cu prilejul luminatului praznic al Nașterii Domnului.

P. C. vicar Tr. Belășcu vorbește credincioșilor despre catedralele din Sibiu, Alba Iulia și Blaj, avînd fiecare hramul Sf. Treimi. Aceste trei catedrale, prin semnificația și importanța lor istorică și bisericască, sînt pilonii care temeincesc uni-atea credinței și Bisericii noastre din Transilvania.

În continuare vorbește Prea Sfințitul Episcop-vicear Visarion Rășnăreanu, care dă glas simțămîntelor alese și gîndurilor nobile ce animă pe P. S. Sa, acum cînd pentru prima dată a slujit Sf. Liturghie în calitate de arhieru în această istorică Catedrală, alături de I. P. S. Mitropolit Nicolae.

Vorbind despre Nașterea Domnului și despre ceea ce trebuie să reținem din jertfa Mîntuitorului, Prea Sfinția Sa arată, printre altele, că asupra sensului lor ne-a învățat Domnul însuși prin cuvintele testamentare spuse mai înainte de Răstignirea Sa: „Să vă iubiți unii pe alții așa cum eu v-am iubit pe voi”.

Roadele iubirii lui Iisus Hristos se arată în unirea, pacea, înțelegerea dintre toți fiii Bisericii, în care sens P. S. Sa a spus: „Noi am dat ascultare poruncii Domnului Hristos ca una să fim întru El, precum El și cu Tatăl una este. S-a dat ascultare și poruncii neamului nostru, care ne-a chemat la unitate, la frățietate deplină pentru proșterea spirituală și materială a poporului nostru”.

„Bunul Dumnezeu să ne ajute — a încheiat P. S. Sa — ca unitatea înfăptuită să devină tot mai profundă, tot mai adîncă pentru preamărirea lui Dumnezeu și fericirea noastră a tuturor”.

Șeria cuvîntărilor a fost încheiată de I. P. S. Mitropolit Nicolae, care, după ce dă laudă și mulțumită lui Dumnezeu, că ne-a ajutat ca și în acest an să ne rugăm, să cîntăm și să colindăm împreună; ierarhi, preoți și credincioși, zăbovește cu deosebire asupra familiei creștine, care ni se prezintă ca icoană a familiei dumnezeiești, a Sf. Treimi. Așa cum Dumnezeu este în trei fețe: Tatăl, Fiul și Duhul Sfînt, așa și în familie este tata, mama și copilul.

Întărită și sprijinită de duhul dragostei lui Iisus Hristos, familia creștină are o mare valoare atît pentru Biserica cît și pentru poporul din sînul căruia face parte. Căci — spune I. P. S. Sa — „un popor sănătos, un popor plin de vigoare sufletească și trupească există și se întărește prin familii sănătoase și trupestă și sufletește... Răsfoind filele istoriei noastre citim că cu sute de ani în urmă poporul român din aceste părți ale Transilvaniei între altele își arăta vigoarea lui sufletească și trupestă prin faptul că avea familii sănătoase, care aveau copii mulți și prin care se înmulțeau mințile și brațele românești”.

Vorbind, în continuare, despre marea familie a creștinătății, care este chemată de Iisus Hristos și de timpurile care le trăim ca să depună toate eforturile spre a se apropia și înfrăți, precum și despre marea familie a omenirii, chemată la pace și colaborare, I. P. S. nostru Mitropolit încheie cu îndemnul părintesc de-a „ne apropia cît mai mult de sfințele altare ale Bisericii, unde este de față Iisus Hristos cu darurile Lui cele dumnezeiești, unde ni se deschide cerul spre a auzi cîntările îngerilor din noaptea sfîntă a Nașterii Domnului. Mărire întru cei de sus lui Dumnezeu și pe pămînt pace între oameni bună învoire”.

La terminarea Sf. Liturghii Înaltul nostru Arhipăstor a miruit pe toți credincioșii, în timp ce se cînta de strană și credincioși frumoasele noastre colinde strămoșești.

Sf. Liturghie arhierescă de la Blaj s-a dovedit a fi și în acest an un minunat prilej de mărturisire și întărire a unității noastre în credința străbună, mijloc important în afirmarea unității poporului nostru și de slujire a Patriei noastre dragi.

Un deceniu al dezarmării

În numărul de pe decembrie 1969 al răspînditei reviste „Magazin istoric”, pe lângă alte interesante materiale este cuprins și articolul intitulat: „Cifre despre războaie”, semnat de Petre Iacob, în care sînt redate, pe bază de cercetări realizate de către specialiști, o seamă de date cuprinzînd cu deosebire jertfele umane, pe care le-a înghițit în decursul vremii crudul și hidosul zeu al războiului.

Se arată astfel că între anii 1200—1945 „cerul continentului nostru n-a fost niciodată complet senin” și că în acest interval de peste 7 secole Europa a cunoscut 7111 operații militare sau războaie mici sau mai mari.

Napoleon de pildă se lăuda că „poate să-și permită să cheltuiască 30.000 de oameni lunar”, de unde rezultă că armatele lui erau considerate drept monedă, pe care își putea îngădui s-o cheltuiască după bunul plac în realizarea ambițiilor sale militare. Războaiele napoleoniene au și costat, pe lângă alte imense comori spirituale și materiale, peste 560.000 de oameni, la care se adaugă circa 1.200.000 de ostași morți din cauza bolilor, frigului și foametei.

Ca urmare a dezvoltării mijloacelor de distrugere create de mințile omenească, pierderi în oameni și bunuri de tot felul și suferințe omenești care nu pot fi redate de nici un fel de cifre au provocat cu deosebire ultimele două războaie mondiale.

Astfel, primul război mondial a înghițit 9,5 milioane de vieți în lupte și aproximativ 10 milioane de morți în urma bolilor și lipsurilor de tot felul.

Al doilea război mondial, în care au fost angajați 72 de țări cu un efectiv de 110 milioane oameni mobilizați, a costat omenirea aproximativ 34—38 milioane de făclii omenești stinse pe cîmpurile de luptă sau prin acțiunea de distrugere a unor populații de către nazisți, la care se mai adaugă aproape 30 milioane de mutilați: militari și civili, bărbați, femei și copii.

În lumina acestor date vom spune deci cu un gânditor român, care arată că „dacă la popoarele care sînt silite să-și apere drepturile proprii, războiul poate fi considerat ca o dureroasă necesitate, în schimb, la popoarele care caută să încalce drepturile altora el devine cea mai odioasă dintre crime”.

Intr-adevăr, cumplita tragedie a războaielor, arătată și în cifrele de mai sus, a lăsat urme adînci în viața popoarelor, care, așa cum ne dovedesc evenimentele zilelor noastre, nu vor să se mai repete aceste groaznice măceluri. Este adevărat că pacea nu este instaurată în chip deplin în lume, că focare de război mai există în Vietnam, în Orientul Apropiat, focare pe care le dorim cît mai curînd stinse, totuși după cel de-al doilea război mondial s-au născut și dezvoltat puternice forțe sociale și politice, care, ca niciodată, desfășoară în chip organizat o intensă activitate pentru ca războaiele să dispară definitiv din viața omenirii. „Va veni o zi — spunea marele scriitor francez V. Hugo — cînd tunurile nu vor mai fi decît piese de muzeu, arătate oamenilor ca niște instrumente barbare, de care ei se vor mira că au putut exista vreodată”. Prin unirea tuturor forțelor păcii, acest ideal — brăvit de masele largi de oameni, care vor să muncească, să creieze, să aibă privirile cît mai senine, să-și trăiască în chip pașnic viața — este posibil de realizat.

Alături de multe alte popoare, în realizarea acestui nobil scop este angajat și poporul nostru, cu toate forțele sale. Drept mărturie stau activitatea sa de zidire a unei vieți cît mai frumoase și mai drepte pentru toți cei ce muncesc, cît și colaborarea, în spiritul respectului și avantajului reciproc, cu celelalte popoare, la care se adaugă multe inițiative, în spiritul zidirii păcii în lume, pe care țara noastră le-a adus în diverse organisme internaționale.

Pe această linie se înscrie și „ideea unui deceniu al dezarmării pe perioada 1970—1980”, formulată de România și concretizată într-o rezoluție a Comitetului politic al Adunării Generale a Organizației Națiunilor Unite. Ideea unui asemenea deceniu a fost formulată de țara noastră în cadrul tratativelor pentru dezarmare de la Geneva, avînd ca obiectiv imediat dezarmarea nucleară, iar ca scop final dezarmarea generală și totală.

Înfăptuirea acestei cerințe duce, pe de o parte, la înlăturarea pericolului unui nou război, iar pe de altă parte sumele enorme pe care le înghiț înar-

mările de tot felul ar permite realizarea mai devreme a unor lucrări puse în slujba binelui general, ar ajuta la înlăturarea atîtor plăgi sociale, la ridicarea țărilor slab dezvoltate etc.

În ajutorarea acestor țări mai puțin dezvoltate, țara noastră a dat de asemenea un mărinimos exemplu, prin aceea că, în cadrul „Anului internațional al educației — 1970”, Guvernul român a oferit Organizației Națiunilor Unite pentru Educație, Știință și Cultură — UNESCO, tipărirea gratuită a 30.000 exemplare de abecedare pentru una din țările în curs de dezvoltare, în care UNESCO aplică programe de alfabetizare.

Fie deci ca acest deceniu în care am pășit să fie nu numai un deceniu al dezarmării, ci și un deceniu de cît mai multă lumină, de cît mai multă prosperitate spirituală și materială pentru toate popoarele lumii, un deceniu care să constituie temelia unor cît mai multe, nesfîrșite decenii de pace, de propășire în bine, de colaborare, de frățietate, de viețuire cît mai plină de bucurie pentru toți oamenii planetei noastre.

T. R.

Informații

■ Între 25 și 28 noiembrie 1969, Conferința Bisericii europene a organizat la Gwatt (Elveția) o reuniune de lucru, la care au participat reprezentanți de culte din întreaga Europă. Această reuniune s-a declarat în favoarea continuării tratativelor asupra dezarmării, interzicerii totale a producerii de arme bacteriologice și chimice, ratificarea tratatului de neproliferare etc.

Intrunirea a lucrat pe trei grupe de lucru, avînd ca teme: Creștinul și Biserica sa în slujba păcii, Bisericele în slujba păcii și Un sistem european de securitate.

■ Duminică, 21 decembrie 1969, după Sf. Liturghie, Î. P. S. nostru Mitropolit Nicolae al Ardealului a rostit în fața credincioșilor din Catedrala mitropolitană o cuvîntare, în care i-a informat asupra evenimentelor mai importante din viața Arhiepiscopiei și a întregii Biserici Ortodoxe Române din ultima perioadă de an, ca de pildă: Binecuvîntarea bisericii din Mag; Sfințirea bisericii din Cîlnic; Sărbătoarea Institutului Teologic Universitar Protestant din Cluj-Sibiu, cu care prilej oaspeți străini au vizitat și Centrul nostru mitropolitan, rămînînd deosebit de impresionați de frumusețea și bogăția spirituală a cultului nostru; Adunarea eparhială; Ședința Sf. Sinod; Lucrările Adunării Naționale Bisericești ș.a.

■ Secretarul General al Consiliului Ecumenic al Bisericilor, E. C. Blake, a trimis Bisericilor membre un mesaj de Crăciun, în care arată, printre altele, că Nașterea Domnului este în primul rînd sărbătoarea păcii, că Iisus a ales să trăiască printre masele de jos pentru a da nădejde acestor oameni, condamnînd pe cei ce se încred în bogăție și privilegii.

■ Cu prilejul aniversării a 100 de ani de la nașterea lui Gandhi, printre altele evenimentul a fost serbat și printr-o ceremonie care a avut loc în orașul Suva, la care au luat parte creștini, hinduși și musulmani, ceea ce a exprimat spiritul de frățietate de care era animat marele bărbat de stat indian.

An nou — făptură nouă

(Urmare din pag. 1)

Are această făptură și conștiința că fiecare faptă bună, fiecare acțiune pozitivă înseamnă o sărbătoare, o frumusețe, o floare mai mult în lume, o rază de lumină în plus, o adiere de bună mireasmă, încă un fruct în marele pom al vieții.

Aflîndu-ne deci la început de an nou, la începutul unui drum pe care am făcut doar cîțiva pași, să luăm ferma hotărîre de a ne însuși și noi cît mai multe din trăsăturile care caracterizează făptura cea nouă, astfel încît călătoria anului în curs și a celor care vor mai veni după el să ne fie cît mai cinstitoare, cît mai îmbucurătoare pentru cei din jurul nostru, cît mai demnă de numele de creștin ortodox pe care îl purtăm.

Gh. Papuc

Adunarea Eparhială

La 7 decembrie 1969 a avut loc, la Sibiu, sesiunea ordinară a Adunării Eparhiale din Arhiepiscopia Ortodoxă Română de Alba-Iulia și Sibiu, sub președinția Î. P. S. Mitropolit Dr. Nicolae Mladin al Ardealului și în prezența P. S. Episcop-vicar Visarion Rășinăreanu.

În dimineața zilei, membrii Adunării au participat la Sf. Liturghie slujită de un sobor de protopopi, preoți și diaconi, în capela Institutului Teologic Universitar, și la sfîrșitul căreia s-a făcut invocarea Sf. Duh. După aceea, au trecut în sala de lectură a Institutului, unde aveau să se desfășoare lucrările Adunării. Lucrărilor le-a premerș o cuvîntare a Î. P. S. Mitropolit Nicolae în care a subliniat că activitatea bisericească din cuprinsul Arhiepiscopiei s-a încadrat, în curgerea anului 1969, nu numai în specificul ei, ci și în viața întregii Biserici Ortodoxe Române și în viața Patriei noastre, apoi în mișcarea ecumenistă și în lupta pentru pace a popoarelor lumii.

Activitatea în Arhiepiscopie s-a axat și pe linia înfrățirii cu cultele conlocuitoare, realizîndu-se un progres evident și în spirit ecumenist.

Î. P. S. Mitropolit Nicolae a rezumat și activitatea desfășurată de Biserica Ortodoxă Română peste hotare, ca și contribuția adusă de profesori ai Institutului Teologic din Sibiu în îmbogățirea acestei activități, subliniînd, în mod deosebit, în încheiere, și „atașamentul nezdruincinat față de Patrie”.

Întrîndu-se în ordinea de zi, a fost prezentat Raportul general al Secțiilor unite (referent P. C. vicar Traian Belășcu, raportor Dl prof. Iorgu D. Ivan), care a oglindit realizările și evenimentele mai însemnate din cuprinsul Arhiepiscopiei, în anul 1969, realizări care arată că preoțimea și credincioșii, înfrățiiți, se străduiesc spre înflorirea Bisericii și propășirea Patriei noastre scumpe. Raportul a reliefat și evenimentele petrecute pe plan general bisericesc și pe plan extern și la care Arhiepiscopia a fost prezentă prin reprezentanți ai săi.

A urmat apoi Raportul general al Secției administrative-bisericești (întocmit de P. C. consilier Ioan Nicoară, raportor fiind P. C. prot. Dr. Vasile Coman-Brașov) și care a înfățișat documentat chipul în care s-a desfășurat viața bisericească în Arhiepiscopie în anul 1969. În mod deosebit, raportul a subliniat că preoțimea și credincioșii s-au dovedit a fi conștienți de răspunderile pe care ei le au nu numai față de Biserică, dar și în legătură cu făurirea lumii noi, lume de progres nebănuț chiar în trecutul apropiat. Raportul a consemnat cu multă mulțumire alegerea P. S. Episcop Visarion Aștileanu ca vicar al Mitropoliei Ardealului, urîndu-i viață îndelungată și activitate rodnică în slujba Bisericii și a Patriei.

P. C. prot. Ioan Șarlea (Sărmaș) a prezentat Raportul general al Secției culturale (întocmit de P. C. consilier Ioan Vlad), care a evidențiat activitatea culturală-bisericească în cuprinsul Arhiepiscopiei în anul trecut, amintindu-se activitatea de la Institutul Teologic Universitar, a Seminarului Teologic de la Cluj, Cursurile de îndrumare misionară, Conferințele de orientare, revista „Mitropolia Ardealului”, ziarul „Telegraful Român” etc.

Raportul general al Secției economice (întocmit de dl consilier Dr. Ioan Floca, referent fiind Iuliu Georgescu), a prezentat situația economică-financiară din Arhiepiscopie în anul 1969 și perspectivele ei pentru viitor.

Această situație s-a dovedit prosperă și promite a fi asemenea și în viitor.

Remarcăm faptul că la toate rapoartele prezentate au luat cuvînt mulți membri ai Adunării Eparhiale, aducînd contribuții substanțiale constructive.

După citirea rapoartelor, P. C. vicar Traian Belășcu a exprimat aprecieri pozitive asupra lor, iar P. S. Episcop Visarion Rășinăreanu a remarcat atmosfera caldă în care s-au desfășurat lucrările Adunării Eparhiale.

În numele membrilor mireni ai Adunării Eparhiale, Dl prof. Iorgu Ivan a adus asigurarea că credincioșii din Arhiepiscopie îl vor sprijini pe Î. P. S. Mitropolit în munca ce o desfășoară pentru promovarea intereselor Bisericii noastre strămoșești și înflorirea Patriei noastre scumpe.

Lucrările Adunării au luat sfîrșit printr-o cuvîntare a Î. P. S. Mitropolit Nicolae, în care s-a accentuat îndatorirea preoțimii și credincioșilor de a-i sluji lui Hristos în Biserică și prin Biserică, cît și Patriei, de a sluji pentru pacea și înflorirea tuturor prin devotament și dăruire de sine în slujba idealurilor superioare bisericești, patriotice și umanitare.

D. Călugăr

Cumpătare sau zgîrcenie?

Viața noastră creștină ne pune diferite probleme printre care și aceea a cumpătării și zgîrceniei, între care nu facem totdeauna convenita deosebire. De la început spunem deci că între cumpătare și zgîrcenie se află o cale care desparte o virtute de un păcat. Calea aceasta nu se vede cu ochii trupești; ea se lămurește numai cu înțelegera sufletească de fiecare om cu dreaptă judecată. Numai sufletul dornic de pășire spre desăvîrșirea trăirii în bine, numai mintea ce caută să înțeleagă lucrarea faptelor bune, numai aceasta poate afla linia de demarcație dintre cumpătare și zgîrcenie.

Ca să ne dăm mai bine seama de această deosebire duhovnicească, e nevoie să cătuăm învățătura creștină ortodoxă despre cumpătare și despre zgîrcenie.

Ce este cumpătarea?

Cumpătarea este virtutea sau deprinderea, prin care creștinul, cu ajutorul harului dumnezeiesc, folosește bunurile de trai numai după măsura trebuințelor sale. Hrana, băutura, îmbrăcămintea, odihna și alte mijloace de întreținere se cer folosite numai atît cît sînt de trebuință pentru viață. Ce este mai mult se socotește de cumpătat ca povară, ca un lucru de prisos, dăunător. Creștinul cumpătat se stăpînește în toate poftele sale: el nu vorbește mult, nu se îmbuibă cu mîncare pînă la prea multă saturare, nu se îmbată. Îmbrăcămintea omului cumpătat e simplă, croită după toată bunacuvința. Astfel spus, prin cumpătare omul biruiește toate ispitele provenite din prea multă îndestulare, folosînd toate bunurile sufletești și trupești numai atît cît ele sînt de neapărată trebuință pentru viața sa.

Sf. Scriptură îndeamnă la această virtute cînd zice: „Pentru nesăț mulți au pierit; iar cel înfrînat își va spori viața“ (Is. Sir. 37, 34). Sf. Apostol Pavel zice: „Să umblăm cuvințios, ca ziua: nu în ospete și în beții, nu în desfrînări și fapte de rușine, nu în ceartă și în pizmă. Ci îmbrăcați-vă în Domnul Iisus Hristos și grija de trup să nu o faceți spre poftă“ (Rom. 13, 13—14).

Folosele cumpătării răsar pentru cel ce o practică, ca și boabele de grîu în arătura udată din belșug de ploile toamnei. Ele sînt: întreținerea sănătății trupești, păstrarea păcii sufletești, petrecerea în bună cuvință cu cei din jurul nostru.

Ce este zgîrcenia?

Zgîrcenia este păcatul prin care se calcă legea dumnezeiesc a iubirii semenilor; se nedreptățește omul pe sine lipsindu-se uneori de cele trebuincioase, altele folosind prea puțin din ele. Omul zgîrcit strînge bunuri numai pentru el, se lasă rob de patima setoasă de a avea cît mai mult. În această împlinire de poftă rea, stă păcatul zgîrceniei. Cele de folos pentru viața noastră sînt daruri date de Dumnezeu pentru toți oamenii deopotrivă, nu numai pentru unul sau altul, care se lasă subjugat de această patimă rușinoasă a zgîrceniei.

Mîntuitorul nostru Iisus Hristos mustră strîngerea zgîrcitului, zicînd: „Nu vă adunați comori pe pămînt, unde molia și rugina le strică și unde furii le sapă și le fură“ (Matei 6, 19). Împotriva zgîrceniei, proorocul Isaia sfătuiește să se facă milostenie: „Împarte pîinea ta cu cel flămînd, adăpostește în casa ta pe cel sărman, pe cel gol îmbracă-l“ (Is. 58, 7)

Roadele amare ale acestei deprinderi rele sînt: Cel zgîrcit se vede chinuit mereu de gîndul agonisiei și al păstrării. Din noapte în noapte aleargă să adune și numai să adune. Peste tot locul, inima lui se învăluie cu frica de risipire a celor strînse. Această neliniște sufletească îi amărăște viața. Zgîrcitul se uită urît la cel ce-i deschide ușa, nu primește pe străin, nu caută pe bolnav. Pînă și pe sine se oprește, folosind prea puțin din agoniseala sa.

Iată în cîteva cuvinte descrierea pe scurt a unei virtuți și a unui păcat. Cumpătarea este virtutea stăpînirii de sine cu un scop bun: zgîrcenia este păcatul stăpînirii de sine cu scop rău.

Deși se pare că aceste însușiri sufletești se află, una față de alta, în vecinătate, totuși fiecare trăiește la casa ei, are rostul ei. În aplicarea lor, cumpătatul nu este zgîrcit, cînd nu se îmbuibă pînă la refuz, cînd nu face risipă de bunurile de trai. Nici zgîrcitul nu-i cumpătat atunci cînd nu se hrănește pînă la saturare, cînd nu se îmbracă bine,

În loc de colind

Arătîndu-ne iubire
Tatăl nostru, Dumnezeu,
Ne-a trimis spre mîntuire
Pe Iisus, pe Fiul Său.

Da, — aceasta-i tama sfîntă
Cea de îngeri neștută;
Bucuria asta-o cîntă
Îngerii în Noaptea Sfîntă!

Trup făcutu-s-a Cuvîntul
Și-ntr-e noi a locuit
De păcatul greu, — pămîntul
Prin Iisus s-a izbăvit.

O, acest mare mister
Azi pe noi ne copleșește:
Domnul a venit din cer...
Pe pămînt cu noi trăiește.

Domnul păcii-adevărate,
Sfetic Sfînt și minunat
Pentru neamurile toate,
In chip de om s-a intrupat.

De lumina bucuriei
Tot pămîntul este plin...
Doamne, cheia veșniciei
Azi prin Tine o primim!

Datu-ne-ai ca să purtăm
Chipul Tău dumnezeiesc,
Fii Tăi să ne chemăm
Pentru raiul cel ceresc!

Mulțumire-aducem Ție
Dumnezeu, Iisus, Iubire,
Te-ai desprins din veșnicie,
Pentru-a noastră mîntuire!

G. Condur

dar în schimb adună averi pentru „mollii și rugină“.

Să facem deci convenita deosebire între cumpătare și zgîrcenie. Cumpătarea deci este o virtute, este o viață chibzuită în toate ale noastre, care ne înalță sufletește și trupește, pe cînd zgîrcenia este o patimă, dăunătoare și celor care o practică și bunelor relații între oameni.

Printr-o dreaptă gîndire ne putem orienta în viață, ostentînd pe calea cumpătării, dar în același timp ferîndu-ne de panta alunecoasă a zgîrceniei. Sînt două lucruri la care este bine să luăm seama în viața noastră de toate zilele.

Pr. I. Buta

BOTEZUL DOMNULUI

(Urmare din pag. 2)

rezultă din chiar cuvintele Sf. Ioan Botezătorul de la Matei 3, 11 și Luca 3, 16, prin care el arată sensul și semnificația botezului său.

4. Mîntuitorul Iisus Hristos încă nu se jertfise pe cruce, spre a aduce prin jertfa Sa împăcarea omului cu Dumnezeu (Efes. 1, 7; Colos. 1, 20). Abia după ce s-a făcut această împăcare prin jertfa Sa, au putut fi comunicate oamenilor roadele acestei jertfe, prin botezul pe care El l-a instituit prin cuvintele: „Mergînd, botezați toate neamurile... în numele Tatălui și al Fiului și al Sfîntului Duh...“ (Matei 28, 19). Acest botez, instituit de Mîntuitorul după învierea Sa din morți, urma să fie practicat numai după ce ucenicii Săi aveau să primească botezul Duhului Sfînt în ziua Cincizecimii (F. A. 1, 5; 1, 8), botez despre care știa și Sf. Ioan Botezătorul, numîndu-l pe acesta „botez cu Duh Sfînt și cu foc“ (Matei 3, 11).

5. În ziua Cincizecimii, Apostolii Domnului au fost cei dintîi oameni care au fost botezați cu botezul creștin cu Duh Sfînt și cu foc, prin pogrîrea Duhului Sfînt asupra lor în limbi ca de foc (F. A. 2, 3 urm.), iar în aceeași zi au primit același botez creștin, dar de astă dată cu apă și cu Duh (Ioan 3, 5), ca la 3.000 de oameni (F. A. 2, 41).

Spre deosebire de botezul lui Ioan, botezul creștin este o taină, el e baia nașterii celei de a doua și a reînnoirii Duhului Sfînt, avînd ca efecte ier-

† Pr. prot. stavrofor SABIN TRUȚIA

După o scurtă și grea suferință a încetat din viață, în ziua de 1 decembrie 1969, pr. prot. stavrofor și vicar eparhial Sabin Truția. Episcopia Vadului, Feleacului și Clujului a îmbrăcat haină de doliu, căci unul din fiii ei distinși a trecut dincolo de hotarul acestei lumi, fiind chemat de Tatăl cel ceresc întru odihna cea veșnică.

Sufletul mare, mintea pătrunzătoare și spiritul de inițiativă au caracterizat pe prot. Sabin Truția, care a plecat dintre noi în al 50-lea an de proeuție, dintre care mai bine de 21 i-a servit, cu bucurie și cinste, la altarul Bisericii strămoșești. Crezul său în actul pe care l-a făcut în octombrie 1948, l-a mărturisit răspicat din amvon și l-a așternut în scris în nenumărate articole publicate în revistele bisericesti. În unul din aceste articole, apărut cu ocazia împlinirii a 20 de ani de la Reîntregirea Bisericii Ortodoxe Române (Aniversare, Mitropolia Ardealului, nr. 9—10/1968, p. 658), prot. stavrofor Sabin Truția spunea: „Cum cerbul din munți, cînd e însetat, e dornic să-și stîmperă și să-și potolească setea în unda izvorului cu apă cristalină, așa sufletul poporului nostru, frînt vremelnic prin intriga alimentată de vitregia vremurilor, e dornic și însetat după „apa vie“, pe care o dă izvorul cu apă dulce și lină a credinței ortodoxe, din care s-a adăpat din moși-strămoși, de la zămislirea creștinismului pe aceste meleaguri, întreg neamul românesc“.

Această convingere, pe care protopopol Sabin Truția a mărturisit-o în nenumărate ocazii, a însoțit-o continuu de muncă și fapte pline de înțeles. Deșigur, Dumnezeu a vrut ca ea să apară și în scris, în una din ultimile sale lucrări, ca în felul acesta să rămînă un îndemn pentru toți cei animați de sentimentul nobil al unității spirituale, care domnește astăzi între românii strînși sub aripa ocrotitoare a Bisericii strămoșești.

Sicriul, ce încheiea rămășițele pămîntești ale prot. stavrofor Sabin Truția, a fost depus în Catedrala episcopală, unde s-a oficiat slujba prohodului, în ziua de 3 decembrie a.c., de un sobor de preoți în frunte cu Prea Sfințitul Teofil, Episcopul Vadului, Feleacului și Clujului. Între cei veniți să conducă pe ultimul drum se găseau delegați ai altor eparhii, reprezentanți ai celorlalte culte din orașul Cluj, preoți și credincioși, care l-au iubit și apreciat, pe cel care le-a fost părinte și coleg ani în șir.

Activitatea bogată a prot. Sabin Truția, în domeniul reîntregirii Bisericii românești, a fost schițată în cuvîntul trimis de Înalț Prea Sfințitul Nicolae, Mitropolitul Ardealului, iar cea de preot — duhovnic și predicator — de Prea Sfințitul Teofil, Episcopul Vadului, Feleacului și Clujului. Au mai vorbit despre activitatea lui P. C. Traian Belașcu, vicar arhiepiscopesc, delegatul Înalț Prea Sfințitului Mitropolit Nicolae, P. C. Ioan Negruțiu, inspector eparhial, delegatul Eparhiei Oradea, P. C. Florian Geomolean, vicarul Eparhiei Cluj și pr. Gheorghe Simu. Vorbitorii au scos în evidență râvna de care a dat dovadă prot. stavrofor Sabin Truția în activitatea sa de păstor de suflete, promptitudinea cu care a înțeles să contribuie la refacerea unității bisericesti a românilor transilvăneni, numărîndu-se printre frunțașii acestui act, precum și înțelegera cu care a înconjurat pe preoți ca vicar și protopop.

Viața și activitatea prot. stavrofor Truția a fost un exemplu de preot conștient de chemarea sa, un exemplu care va rămîne pururea viu în inimile celor ce l-au cunoscut.

Dumnezeu să-și facă parte de odihna celor drepi!

M. Basarab

tarea păcatului strămoșesc și a celorlalte păcate săvîrșite pînă la botez, sfințirea, îndreptarea și luminarea celui ce se botează. El nu poate fi confundat cu botezul lui Ioan și nici nu poate fi degradat la rangul unui simplu simbol, așa cum este considerat de către unii creștini.

Aceste adevăruri despre botezul creștin trebuie să le cunoască fiecare credincios, iar un prilej ni merit pentru aducerea aminte a lor este chiar praznicul Botezului Domnului. De aceea, această sărbătoare a comemorării și actualizării faptului istoric al Botezului Domnului, prin care El pășeste în activitatea Sa publică, trebuie să fie pentru toți creștinii piatra de hotar care desparte activitatea Sf. Ioan Botezătorul de cea a Mîntuitorului, după înșeși cuvintele Înaintemergătorului: „Acela trebuie să crească, iar eu trebuie să mă micșorez“ (Ioan 3, 30).

Arhid. I. Zăgrea